

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ С БОГАТАТА ЖЕНА

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Следващата клиентка беше госпожа Абнър Раймър. Името бе известно на господин Паркър Пайн и той вдигна учудено вежди, когато я въведеха в кабинета му.

Госпожа Раймър беше висока жена с едър кокал. Носеше кадифена рокля и широко кожено палто, които не можеха да прикрият тромавата ѝ фигура. Кокалчетата на големите ѝ ръце бяха изпъкнали. Лицето ѝ беше голямо, широко и силно гримирано. Черната коса беше сресана модерно, а на шапката ѝ имаше завити паунови пера.

Тя се отпусна тежко на стола и кимна с глава.

— Добро утро — гласът ѝ прозвуча грубо. — Ако е вярно онова, което пише в обявата ви, ще ме посъветвате какво да правя с парите си.

— Много интересно — промърмори господин Паркър Пайн. — В днешно време малцина са онези, които биха поискали подобно нещо. Значи, ви е трудно да си похарчите парите, така ли, госпожо Раймър?

— Да — заяви прямо дамата. — Имам три кожени палта, много рокли от Париж и какво ли още не. Кола и къща на „Парк лейн“. Яхти, но не обичам морето. Имам сума първокласни прислужници, от онези дето те гледат отвисоко. Попътувах доста и видях различни места по света. Бог ми е свидетел, че не мога да измисля какво още да направя. — Тя погледна с надежда господин Паркър Пайн.

— Има болници — подсказа ѝ той.

— Какво? Искате да кажете, да си дам парите на тях? Не, никога няма да го направя! Тези пари са спечелени с труд, уверявам ви — с много тежък труд. Ако си мислите, че ще ги дам просто ей така, сякаш не означават нищо, е, грешите. Искам да ги похарча. Но така, че да получа нещо хубаво за тях. Ако имате някакви идеи в това отношение, можете да разчитате на добро възнаграждение.

— Нашето предложение ме заинтересува — каза господин Пайн. — Не споменахте нищо за къща в провинцията.

— Пропуснах. Вече имам такава. Отегчава ме до смърт.

— Трябва да ми разкажете за себе си. Вашият проблем не може да се разреши лесно...

— Ще ви разкажа с най-голямо удоволствие. Не се срамувам от онова, което съм била. Работех във ферма, да, точно така, ферма, когато бях момиче. Работата беше тежка. Тогава се запознах с Абнър.

Беше работник в близката фабрика. Ухажва ме осем години и чак тогава се оженихме.

— Бяхте ли щастливи? — попита господин Пайн.

— Аз бях щастлива. Абнър беше добър мъж. Трябваше много да се борим, обаче. Два пъти го изхвърляха от работа, родиха се и децата. Имахме четири: три момчета и едно момиче. Всички умряха като малки. Мисля си, че щеше да е друго, ако бяха оживели. — Изразът на лицето ѝ се смекчи и тя сякаш изведнъж се подмлади. — Гърдите му бяха слаби, на Абнър, искам да кажа. Не го взеха в армията и не участва във войната. Справяше се добре във фабриката. Направиха го групов майстор. Беше си умен. Направи едно нововъведение. Те го почетоха, бих казала, както трябва. Дадох му добри пари. Той ги използва за друга своя идея и тя също донесе пари. Те продължават да текат. Да знаете, отначало ми доставяше изключително удоволствие. Имахме къща с изрядна баня и много слуги. Вече нямаше готвене, търкане на подове и пране на дрехи. Можех да седя на копринените възглавници в салона за гости и да дръпна звънеца, за да ми поднесат чая — също като някоя графиня! Наслаждавахме се на богатството си. После дойдохме в Лондон. Почнах да си шия дрехи при модни шивачки. Отидохме в Париж и на Ривиерата. Беше изключително приятно.

— А след това? — попита господин Паркър Пайн.

— След това... предполагам просто свикнах с нещата — отвърна госпожа Раймър: — След известно време вече не изпитвах такова голямо удоволствие. Имаше дни, когато дори не забелязвахме какво ядем — ние, които можехме да си изберем и имаме всичко, което пожелаем! Що се отнася до баните — е, човек се къпе по веднъж на ден. После здравето на Абнър започна да го тревожи. Дадохме сума ти пари на доктори. Сторихме го и още как! Но те не можах да направят нищо. Опитвах едно, опитвах друго... Но нищо не помогна. Той умря. — Тя помълча. — Беше млад човек, само на четиридесет и три години. — Господин Паркър Пайн кимна съчувствено, а тя продължи: — Това беше преди пет години. Парите продължават да текат. Глупаво е, че не мога да направя нищо с тях. Но, както ви казах вече, не мога да измисля какво нямам, за да си го купя.

— С други думи — каза господин Паркър Пайн, — животът ви е скучен. Не му се радвате.

— Направо ми се гади! — възкликна мрачно госпожа Раймър. — Нямам приятели. Новите ми познати само искат от мен доброволни вноски за разни неща, а зад гърба ми се присмиват. Старите ми приятели не искат да имат нищо общо с мен. Като ме видят в колата, извърщат главата. Можете ли да измислите и да ми предложите нещо?

— Вероятно мога — заговори бавно господин Паркър Пайн. — Ще бъде трудно, но вярвам, че имаме шанс да успеем. Струва ми се, че ще съумея да ви върна онова, което сте загубили — вкуса ви към живота.

— Как? — попита рязко госпожа Раймър.

— Това е моя професионална тайна — заяви господин Паркър Пайн. — Никога не разкривам методите си предварително. Въпросът е дали вие ще поемете риска? Не мога да ви гарантирам успех, но мисля, че има голяма вероятност да го постигнем. Ще трябва да използвам нетипични методи, поради което услугата ще бъде скъпа. Цената е хиляда лири. Плаща се предварително.

— Цената си я бива, няма що! — възкликна одобрително госпожа Раймър. — Е, ще рискувам. Свикнала съм да плащам големи суми. Но когато плащам, внимавам какво получавам за парите си.

— Ще получите онова, за което сте платили — увери я господин Паркър Пайн. — Не се тревожете.

— Ще ви изпратя чека довечера. — Госпожа Раймър се изправи. — Но не знам защо трябва да ви вярвам. Глупаците и парите не остават дълго заедно, казват хората. Аз съм си глупава. А вас сигурно ви бива, след като имате нахалството да рекламирате във всички вестници, че можете да направите хората щастливи!

— Рекламите ми струват пари — отбеляза господин Пайн. — Ако не мога да отстоя думите си, тези пари ще отидат на вятъра. Зная причините за нещастията и имам ясна представа как да се превъзмогне.

Госпожа Раймър поклати глава със съмнение и си тръгна, оставяйки след себе си облак от смесица на скъпи ухания.

Красивият Клод Лътъръл надникна в кабинета.

— Нещо по моята част ли е?

Господин Пайн поклати глава и каза:

— Не е толкова просто. Този случай е труден. Боя се, че ще трябва да поемем известни рискове. Е, ще се опитаме да направим

невъзможното.

— Госпожа Оливър?

Господин Пайн се усмихна при споменаването на името на световноизвестната писателка на романи.

— Всъщност от всички нас госпожа Оливър е с най-традиционно мислене. Нуждаем се от смел и дързък план. Впрочем можете да позвъните на доктор Антробус.

— Антробус?

— Да. Ще са ни необходими неговите услуги.

Една седмица по-късно госпожа Раймър отново пристъпи прага на кабинета на господин Паркър Пайн. Той стана от бюрото, за да я посрещне.

— Уверявам ви, че закъснението беше наложително — започна той. — Трябваше да се уредят много неща. Успях да ви осигуря услугите на един необикновен човек, който прекоси половин Европа, за да дойде тук.

— О! — възкликна тя и го погледна подозрително. Постоянно я тормозеше мисълта, че е платила с чек за хиляда лири и този чек е осребрен.

Господин Паркър Пайн докосна звънеца. На повикването се отзова младо мургаво момиче с ориенталски черти, облечено като медицинска сестра.

— Готово ли е всичко, сестра де Сара?

— Да. Доктор Константин чака.

— Какво възнамерявате да правите? — попита госпожа Раймър с известно безпокойство.

— Ще ви покажем една източна магия, драга госпожо — каза господин Паркър Пайн.

Госпожа Раймър последва сестрата на горния етаж. Там тя бе въведена в стая, която нямаше нищо общо с останалите помещения в къщата. Ориенталски бродерии покриваха стените. Имаше диван с меки възглавници и красиви килими по пода. Един мъж се бе навел над някакво джезве. Той се изправи, когато влязоха.

— Доктор Константин — представи го сестрата.

Докторът беше облечен в европейски дрехи, но лицето му бе мургаво, а очите тъмни и дръпнати. Погледът му бе пронизващ и излъчваше някаква особена сила.

— Тока ли е моята пациентка? — запита той с нисък, вибриращ глас.

— Аз не съм болна — възпротиви се дамата.

— Вашето тяло не е болно — каза докторът, — но душата ви тъгува. Ние на Изток знаем как да лекуваме тази болест. Седнете и изпийте чашка кафе.

Госпожа Раймър седна и пое малката чашка с уханна течност. Докато тя отпиваше от нея, докторът продължи да ѝ говори:

— Тук на Запад, лекуват само тялото. Това е грешка. Тялото е само инструмента, на който се изпълнява мелодията. Тя може бъде много тъжна и изпълнена с копнеж. Може да бъде радостна. Именно такава песен ще ви дадем ние. Вие имате пари. Ще ги харчите и ще им се радвате. Животът ви отново ще добие смисъл. Всичко е лесно, толкова е лесно...

Госпожа Раймър усети, че се унася. Фигурите на доктора и сестрата станаха неясни. Тя се почувства блажено щастлива и много ѝ се доспа. Фигурата на доктора започна да расте. Стори ѝ се, че всичко наоколо става все по-голямо. Докторът се взря в очите ѝ.

— Заспивай. Хайде, заспивай. Очите ти се затварят. Скоро ще заспиш. Ще заспиш. Ще заспиш... — повтаряше той.

Клепачите на госпожа Раймър се затвориха и тя отплува нанякъде с огромния и прекрасен свят около нея...

Когато отвори очи ѝ се стори, че е изминало много време. Съзнанието ѝ бе още замъглено, но си спомни, че е сънувала и странни и невероятни неща. По едно време сякаш се бе събудила, но после отново бе потънала в сън. Спомняше си някакви кола... красиво тъмно момиче в униформа на медицинска сестра да се надвесва над нея...

Както и да е, най-после се бе събудила напълно. При това в собственото си легло.

Но това нейното легло ли беше? Усещаше го различно. Липсваше великолепната му мекота. Напомняше ѝ слабо за далечни отминали

времена. Тя се раздвижи и то изскърца. Леглото на госпожа Раймър в къщата ѝ на Парк лейн никога не скърцаше.

Огледа се наоколо. Съвсем определено не се намираше къщата си. Дали не беше болница? Не, със сигурност не беше болница. Не беше и хотел. Стаята бе почти празна, а стените бяха боядисани в мръсно лилаво. Имаше чамов умивалник, кана и леген, чамов скрин с чекмеджета и тенекиена кутия. Непознати дрехи висяха на куки, забити в стената. Лежеше на легло, покрито с юрган с много крѳпки.

— Къде съм? — запита се на глас госпожа Раймър.

Вратата се отвори и в стаята шумно влетя дребна пълничка женица. Имаше червени бузи и добродушно изражение. Рѳкавите ѝ бяха навити нагоре и носеше престилка.

— Ето! — възкликна жената — Тя се събуди! Елате, доктор!

Госпожа Раймър отвори уста, за да каже някои неща, но те останаха неизречени, защото мъжът, който влезе след пълна жена, изобщо не приличаше на елегантния и мургав доктор Константин. Беше приведен възрастен човек, който я оглед иззад дебелите стѳкла на очилата си.

— Така вече е по-добре — каза той, като се приближи към леглото и взе китката на госпожа Раймър. — Скоро ще се оправите, драга моя.

— Какво ми е? — поиска да узнае госпожа Раймър.

— Припаднали сте — обясни докторът. — Два дни бяхте в безсъзнание. Няма нищо страшно.

— Хубаво ни изплаши, Хана — каза пълната жена. — Мяташе се и бѳлнуваше невероятни неща.

— Добре, добре, госпожо Гарднър — побърза да я спре докторът. — Но пациентката не бива да се вълнува! Скоро ще се изправите на крака и всичко ще е отново наред, драга моя.

— Не се тревожи за работата, Хана — продължи госпожа Гарднър. — Госпожа Робъртс идва, за да ми помага, така че се справяме. Ти си лежи спокойно и се оправяй, миличка.

— Защо ме наричате Хана? — попита госпожа Раймър.

— Ами, нали така ти е името! — рече обѳркано госпожа Гарднър.

— Не. Моето име е Амелия. Аз съм Амелия Раймър. Госпожа Абнър Раймър.

Докторът и госпожа Гарднър се спогледаха.

— Е, почивай си! — каза госпожа Гарднър.

— Да, да, не бива да се тревожите! — посъветва я докторът.

Те излязоха. Госпожа Раймър остана да лежи в леглото и да недоумява. Защо я нарекоха Хана и защо си размениха онзи поглед, сякаш им стана забавно, когато им каза истинското си име? Къде се намира и какво става с нея? Тя се измъкна от леглото. Почувства слабост в краката си, но успя да отиде бавно до малкия прозорец-капандура и да погледне... Видя някакъв селски двор! Напълно объркана, тя се върна обратно в леглото. Какво прави в тази селска къща, която не бе виждала никога в живота си?

Госпожа Гарднър влезе отново в стаята с паница супа на поднос.

Госпожа Раймър я засипа с въпроси.

— Какво правя тук? Кой ме е довел?

— Никой не те е довел, миличка. Това е домът ти. Поне през последните пет години живееш непрекъснато тук, а аз дори не подозирах, че имаш припадъци.

— Живяла съм тук?! Цели *пет* години?!

— Точно така! Но, Хана, да не би да искаш да кажеш, че не си спомняш?

— Никога не съм живяла тук! Никога не съм ви виждала!

— Разбираш ли, ти се разболя и забрави.

— Аз никога не съм живяла тук!

— Живяла си, миличка. — Госпожа Гарднър внезапно се спусна към скрина и донесе на госпожа Раймър избеляла фотография в рамка.

На нея имаше четирима души — мъж с брада, пълна жена (госпожа Гарднър), висок и възслаб мъж с доволна и глуповата усмивка и една жена в рокля от щампована материя и престилка — самата госпожа Раймър!

Тя се втренчи изумено във фотографията. Госпожа Гарднър остави супата до нея и тихо излезе от стаята.

Госпожа Раймър механично започна да отпива от супата! Беше вкусна, питателна и гореща. В главата на госпожа Раймър настъпи пълна бъркотия. Кой беше луд всъщност? Самата тя или госпожа Гарднър? Със сигурност една от двете беше откачена! А докторът...

— Аз съм Амелия Раймър — заяви твърдо тя. — Зная, че съм Амелия Раймър и никой не може да ми твърди обратното!

Изяде супата и остави купата върху подноса. Един сгъна вестник привлече вниманието ѝ. Взе го и погледна датата — 19 октомври. На коя дата беше отишла в кантората на господин Паркър Пайн? Трябва да е било петнайсети или шестнайсет октомври. Съобрази, че в такъв случай е боледувала три дни.

— Ама че мошеник излезе онзи доктор! — рече тя гневно. Същевременно ѝ полекна. Беше чувала за случаи, когато хората забравят кои са в продължение на години. Страхували се да не ѝ се бе случило и на нея такава нещо.

Започна да разгръща страниците на вестника, преглеждайки напосоки колоните, когато изведнъж едно съобщение грабна погледа ѝ.

Госпожа Абнър Раймър, вдовицата на Абнър Раймър краля на автоматичните изключватели, вчера бе приета в частна клиника за психично болни. През последните два дни тя настоятелно твърдеше, че е слугиня на име Хана Мурхаус.

— Хана Мурхаус! Значи такава била работата! — възкликна госпожа Раймър. — Тя съм аз, а аз съм тя. Предполагам, че иска да ни подменят. Е, скоро ще го оправим *това*. Но ако онзи двуличник Паркър Пайн играе някаква игра, то...

Но в същия миг вниманието ѝ бе привлечено от името Константин, което се мъдреше в едно заглавие.

ТВЪРДЕНИЕТО НА ДОКТОР КОНСТАНТИН

В заключителната си лекция, изнесена снощи по повод на заминаването му за Япония, доктор Клодиус Константин съобщи някои впечатляващи наблюдения. Той заяви, че е възможно да се докаже съществуването на душата чрез пренасянето ѝ от едно тяло в друго. При експериментите, които провел в Източните страни, той е осъществил успешно двойно прехвърляне — душата на

хипнотизираното тяло „А“ преминала в хипнотизираното тяло „Б“ и съответно душата на хипнотизираното тяло „Б“ преминала в „А“. При събуждането си „А“ твърдял, че е „Б“, и „Б“ мислел, че е „А“. За да бъде успешен експериментът, трябва да се намерят двама души с голяма физическа прилика. Несъмнено двамата души, които си приличали, били *en rapport*^[1]. Това можело ясно да се види в случаи с близнаци, а при два съвършено непознати индивида, с различно обществено положение, но с подчертана сходност на чертите, също се наблюдавала подобна хармония.

Госпожа Раймър захвърли вестника.

— Мошеник! Долен мошеник! — изсъска тя.

Вече ѝ стана ясно какво се е случило. Това си беше мръсен заговор, за да вземат парите ѝ! Тази Хана Мурхаус бе маша в ръцете на господин Пайн и бе напълно възможно да е съвсем невинна. Двамата с онзи дявол Константин бяха измислили този фантастичен заговор!

Но тя ще го разобличи! Ще разкрие пред всички какъв е той! Ще го осъди! Ще каже на всички...

Изведнъж гневът ѝ стихна и тя се размисли. Спомни си съобщението, което бе прочела. Хана Мурхаус не бе покорна миша в ръцете му. Беше протестирала. Беше настоявала, че е Хана. Но какво бе станало?

— Затворили са я в лудница, бедното момиче — каза на глас госпожа Раймър.

По гърба ѝ премина ледена тръпка.

Лудница. Напъхват те там и не ти позволяват никога повече да излезеш. Колкото повече твърдиш, че си с разума си, толкова по-малко ти вярват. Щом веднъж са те пъкнали, там си оставаш. Не, госпожа Раймър не желаше да рискува и да ѝ се случи такова нещо.

Вратата се отвори и госпожа Гарднър влезе в стаята.

— А, ти си изпила супата, миличка. Това е добре. Скоро ще се справиш.

— Кога се разболях? — попита госпожа Раймър.

— Чакай да пресметна. Случи се преди три дни, в сряда. Петнайсети. Стана ти зле около пет часа.

— А! — Краткото възклицание значеше твърде много. Към четири часа госпожа Раймър се бе срещнала с доктор Константин.

— Както си седеше на стола, изведнъж се свлече — поясни госпожа Гарднър. — Каза „Ох!“ и това беше всичко. После започна да повтаряш унесено: „Заспивам... Аз заспивам...“ И наистина заспа, а ние те сложихме в леглото и повикахме доктора. Оттогава не си ставала.

— Предполагам, че няма друг начин да разберете коя съм аз, освен по лицето ми, искам да кажа — осмели се да отбележи госпожа Раймър.

— Странен въпрос — озадачи се госпожа Гарднър. — Бих искала да знам по какво друго можеш да познаеш един човек, освен по лицето? Макар че ти си имаш белег по рождение, ако това те удовлетворява.

— Белег по рождение? — Госпожа Раймър се зарадва, защото тя нямаше нищо такова.

— Петно с форма на ягодка под левия ти лакът — продължи госпожа Гарднър. — Погледни си го, миличка.

„Това ще докаже истината“ — рече си госпожа Раймър. Знаеше, че няма белег с форма на ягодка под левия лакът. Вдигна ръкава на нощницата и видя петно с формата на ягодка.

Госпожа Раймър избухна в сълзи.

След четири дни госпожа Раймър стана от леглото. Беше намислила редица планове за действие и ги беше отхвърлила.

Да покаже написаното във вестника на госпожа Гарднър и да ѝ обясни. Дали щяха да ѝ повярват? Госпожа Раймър беше сигурна, че няма да отиде в полицията. Щяха ли да ѝ повярват там? Знаеше, че няма.

Да отиде в кантората на господин Пайн. Без съмнение, тази идея ѝ се бе сторила най-добра. Защото щеше да каже на мазния мошеник какво мисли за него. Но не бе в състояние да приложи този план, поради изключително важна причина. Намираше се в Корнуол (вече бе успяла да го научи) и нямаше пари за пътуването до Лондон. Цялото ѝ

състояние възлизаше на две дири и четири пенса в една овехтяла кесийка.

И така, след четири дни госпожа Раймър взе рисковано решение. За момента ще приеме нещата такива, каквито са! Трябва да бъде Хана Мурхаус? Е, добре, ще бъде Хана Мурхаус! Ще приеме тази роля, а по-късно, когато спести достатъчно пари, ще отиде в Лондон и ще хване бика направо за рогата!

След като взе това решение, госпожа Раймър прие ролята с добро настроение и дори донякъде се забавляваше с нея. Всъщност историята сякаш се повтаряше. Този начин на живот ѝ напомняше нейното моминство. А то ѝ изглеждаше толкова отдавна отминало!

Работата ѝ се стори малко тежка след годините на лек живот, но след първата седмица тя усети, че навлиза в ритъма на фермата.

Госпожа Гарднър беше приветлива и добросърдечна жена. Нейният съпруг, огромен мълчалив мъж, беше също добър. Върлинестият, непохватен мъж от фотографията го нямаше, вместо него бе постъпил нов работник, добродушен гигант на четиридесет и пет години, който говореше и мислеше бавно, но в очите му светеше стеснително огънче.

Седмиците отминаваха. Най-после настъпи денят, когато госпожа Раймър имаше вече достатъчно пари, за да плати билета си до Лондон. Но тя не го направи. Отложи временно пътуването. „Имам достатъчно време“ — каза си тя. Съзнанието ѝ все още не се бе освободило от мисълта за лудницата. Онзи мошеник, Паркър Пайн, беше умен. Ще намери лекар, който да заяви, че тя е луда и ще я затворят. Така повече никой няма да узнае нищо за нея.

„Освен това — помисли си госпожа Раймър — промяната винаги се отразява добре.“

Ставаше рано сутрин и работеше усилено. Джо Уелш, новият работник в стопанството, боледува през зимата и двете с госпожа Гарднър се грижеха за него. Огромният мъж беше трогателно зависим от тях.

Дойде пролетта, времето, когато овцете се обагнаха, в храстите цъфтяха диви цветя, във въздуха витаеше нещо, от което човек се разнежда. Джо Уелш помагаше на Хана в работата. Тя му кърпеше дрехите.

Понякога в неделя двамата се разхождаха заедно. Джо беше вдовец. Съпругата му починала преди четири години. Той честно си признаваше, че след смъртта ѝ бе започнал доста да си попейва.

Напоследък обаче не ходеше много често в „Короната“. Купи си нови дрехи. Господин и госпожа Гарднър започнаха да го подкачат.

Хана се шегуваше с Джо. Подиграваше го, че е тромав, а той нямаше нищо против. Засрамваше се, но изглеждаше щастлив!

След пролетта дойде лятото. Тази година то се случи добро! Всички работеха усилено.

Жътвата приключи. Листата на дърветата станаха червени и златни.

Беше осми октомври, когато Хана вдигна поглед от зелето, което кълцаше и съзря господин Паркър Пайн, облегнат на оградата.

— Вие! — възкликна Хана, тоест госпожа Раймър. — Вие...

Трябваше ѝ малко време, докато започне, а когато каза всичко, което си бе намислила, направо бе останала без дъх.

Господин Паркър Пайн се усмихна любезно и каза:

— Съгласен съм с вас.

— Измамник и лъжец, ето какъв сте вие! — продължаваше да повтаря госпожа Раймър. — Вие и вашия Константин с хипнозата си и горкичката Хана, дете сте я затворили при откачените.

— Не — спря я господин Паркър Пайн, — тук сте несправедлива към мен. Хана Мурхаус не се намира в лудница. Тя никога не е съществувала.

— Така ли? — възкликна госпожа Раймър. — А какво ще кажете за нейната фотография, която видях със собствените си очи?

— Фалшификация — заяви господин Паркър Пайн. — Прави се много лесно.

— Ами написаното във вестника за нея?

— Целият вестник беше подправен, така че два абзаца, взети от различни статии, да изглеждат убедително свързани. Както и стана.

— Онзи мошеник, доктор Константин!

— Такъв няма. Един мой приятел с актьорски талант се представи под това име.

Госпожа Раймър изсумтя презрително.

— Ами! И аз изобщо не съм била хипнотизирана, предполагам?

— В действителност не бяхте хипнотизирана. С кафето си изпихте определена доза хашиш. След това ви дадоха други хапчета, доведоха ви тук с кола и ви върнаха в съзнание.

— Значи госпожа Гарднър е знаела всичко през цялото време? — попита госпожа Раймър.

Господин Паркър Пайн кимна.

— Подкупена от вас, предполагам! Или сте ѝ наговорили маса лъжи!

— Госпожа Гарднър има доверие в мен — отбеляза господин Пайн. — Някога аз спасих нейният единствен син от каторга.

Нещо в тона, с който изрече тези думи накара госпожа Раймър да не повдига повече този въпрос.

— А какво ще кажете за рожденото петно? — настоя тя.

Господин Пайн се усмихна.

— То вече избледнява. След още шест месеца ще изчезне изобщо.

— И каква е причината за тези палячовщини? Да ме измамите, да ме затворите тук като прислужница, аз, която имам толкова много пари в банката! Но защо ли ви питам... Предполагам, че вие се възползвате от тях, добри мой приятелю. Ето каква е причината за всичко!

— Вярно е — каза господин Паркър Пайн, — че докато вие бяхте под влияние на лекарствата, ме упълномощихте да бъда ваш адвокат и по време на вашето... хъм, отсъствие, поех контрола на финансовите ви дела, но мога да ви уверя, уважаема госпожо, че освен първоначално дадените ми хиляда лири, не съм взел нито едно пени от вас! Всъщност, в резултат на разумни инвестиции, вашето финансово положение е подобро.

— Тогава защо? — започна госпожа Раймър.

— Искам да ви задам един въпрос, госпожо Раймър — каза господин Паркър Пайн. — Вие сте честна жена. Зная, че ще ми отговорите честно. Искам да ви попитам дали сте щастлива?

— Щастлива ли? Хубав въпрос, няма що! Първо открадва парите на човека, а след това го питате дали е щастлив! Нахалството ви е възхитително!

— Продължавате да се сърдите. Това е съвсем естествено. Но за момент да оставим настрана моите престъпления. Госпожо Раймър, когато точно преди една година вие дойдохте в моята кантора, бяхте

нещастна жена. Ще ми кажете ли дали сте нещастна сега? Ако е така, ще ви поднеса извиненията си и вие имате правото да предприемете каквито желаете стъпки срещу мен. Освен това, ще ви възстановя сумата от хиляда лири, които ми платихте. Кажете, госпожо Раймър, сега нещастна жена ли сте?

Госпожа Раймър се взираше в господин Паркър Пайн, но когато най-после реши да проговори, сведе погледа си.

— Не — отвърна тя. — Не съм нещастна. — В гласа ѝ я прокрадна учудване. — Вие ме направихте такава. Признавам си. След като Абнър умря, никога не съм била така щастлива, както сега. Аз... аз ще се омъжа за един човек, който работи тук, Джо Уелш. Ще обявят годеща ни в църквата следващата неделя, ако това има някакво значение.

— Но сега, разбира се, всичко е различно!

Лицето на госпожа Раймър пламна. Тя пристъпи напред.

— Какво имате предвид, като казвате, че е по-различно. Мислите ли, че ако имах всичките пари в света, това би ме направило дама? Благодаря, не желая да съм дама. Дамите са безпомощни и негодни за нищо. Джо е достатъчно добър за мен и аз съм достатъчно добра за него. Ние сме си лика-прилика и ще бъдем щастливи. А що се отнася до вас, господин Паркър, дето си пъхате гагата навсякъде, разкарайте се и не се месете неща, които не се отнасят до вас!

Господин Паркър Пайн извади от джоба си лист хартия и го подаде на госпожа Раймър.

— Това е пълномощното, което ми дадохте да ви представлявам като ваш адвокат — каза той. — Да го скъсам ли? Предполагам, че незабавно ще поемете отново управлението на вашето богатство.

Върху лицето на госпожа Раймър се появи странно изражение. Тя отблъсна с ръка хартията.

— Вземете си го. Казах някои неща по ваш адрес... и някои от тях си ги заслужавате. Лукав човек сте, но въпреки това ви вярвам. Ще прехвърля седемстотин лири в тукашната банка. С тях ще си купим една ферма, която сме си харесали. Останалите пари... ами, дайте ги на болници.

— Вие, разбира се, не искате да кажете, че давате цялото си богатство като дарение на болници?

— Точно това искам да кажа. Джо е мил и прекрасен човек, но е слаб. Ако се сдобие с пари, ще се провали. Успях да го отдръпна от пиенето, искам и в бъдеще да го държа далече от него. Слава Богу, знам какво искам да правя. Няма да позволя на парите да попречат на щастието ми.

— Вие сте забележителна жена — каза бавно господин Паркър Пайн. — Една на хиляда би постъпила като вас.

— Значи, само една жена на хиляда има ум в главата си — отбеляза госпожа Раймър.

— Свалям ви шапка, госпожо — заяви господин Паркър Пайн с необичайна нотка в гласа. Той тържествено повдигна шапката си и се отдалечи.

— И внимавайте Джо никога да не узнае! — извика след него госпожа Раймър.

Тя стоеше на фона на залязващото слънце с огромната синьо-зелена зелка в ръцете си, с отметната назад глава и изправени рамене. Величествена фигура на селска жена.

---

[1] във връзка (фр.) — Б. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.